

Війна не відпустила солдата

Олександр ГОРНОСТАЄВ

52 роки, м. Суми

(7.09.1963 — 20.06.2016)

СОЛДАТ, старший навідник 15-го окремого мотопіхотного батальйону 58-ї окремої мотопіхотної бригади Олександр Горностаєв загинув в смт Верхньоторецьке Ясинуватського району Донецької області при зіткненні з диверсійно-розвідувальною групою ворога

Він три місяці не дожив до свого п'ядесять третього дня народження. Залишились мама, сестра, дорослий син. Олександр закінчив Сумську ЗОШ № 8, Харківський політехнічний інститут, відслужив строкову службу у ПДВ, працював на Сумському заводі "Насосенергомаш". Його мирний фах зараз зветься айтішнік, але сестра Тетяна пригадує, що Олександр завжди мав потяг до пригод, змін, чогось надзвичайного. Мабуть, тому ще в шкільні роки захопився парашутним спортом, тренувався в парашутному клубі ДТСААФ в с. Михайлівка. Тому й потрапив у десант. Але це стосується юнацьких років. Та неспокійну вдачу, як каже Тетяна, зберіг на все життя. Ще Олександр був наполегливим і рішучим, за спо-

гадами тих, хто його знав.

Всі роки до початку російської агресії Олександр жив як звичайна людина, сприймаючи всі виклики буремних часів "перебудови", перших років Незалежності. Коли почались військові дії на Донбасі, щось в ньому змінилося, як пригадують рідні. Бачив, що треба йти захищати Україну, вважав, що такі, як він, дорослі, з армійським досвідом за плечима, мають це зробити в першу чергу. "Зовсім зелені хлопці воюють, тож таким, як я, сидіти вдо-

ма не випадає", - ділився думками з рідними колишній десантник. До речі, колишніх десантників не буває — це в них така є приказка. Рідні, чесно кажучи, в захваті від такого рішення не були, та відмовляти Олександра було годі. У 2014 р. Олександр сам звернувся до військомату і відразу був мобілізований. Фактично пішов на війну добровольцем. Особливо докладних, тим паче тривожних звісток рідні від нього не отримували, тож нам невідомо, що довелось пережити чоловікові на протязі першого етапу його служби в АТО. Так, це був перший етап війни Олександра Горностаєва. Він повернувся додому через рік, у 2015 р. Шукав своє місце в цивільному житті, шукав роботу. Сестра Тетяна розповідала, що начебто знайшлась якась цікава пропозиція щодо роботи в Полтаві, але замість цього Олександр знову пішов до військомату і підписав контракт на проходження військової служби. Війна не відпускала чоловіка. Досвід мав вже не тільки як військовослужбовець строкової служби, був вже загартованим у бойових діях воїном. З нового місця служби повідомляв, що частина подобається, поруч гарні

хлопці, хороші командири, все гаразд. Та, як трапляється на війні, гаразд обернувся на негаразд. Страшний, безповоротний. Солдат Олександр Горностаєв загинув, виконуючи бойове завдання.

У Сумах прощались з воїном 23 червня, провести Олександра в останню путь прийшли близько двохсот сумчан. Окрім рідних, були товариші по зброї, представники місцевої влади, просто небайдужі люди. Але ж це війна, і не просто війна, а захист своєї рідної землі від ворога. Олександр сам обрав цей шлях, відкинувши можливість вести спокійне цивільне життя, як вже той, хто виконав свій обов'язок. Мабуть, не міг інакше. Однокласник Андрій Василенко розповідав, що Олександр завжди був рішучий і дуже легкий на підйом: «Сказав мамі, щоб збрала йому речі з вечора, а вранці вже пішов! Син Максим впевнений, що в нього був найкращий батько в світі». Мама Валентина згадувала, що син завжди мріяв бути військовим, а як трапилась війна, так на все, що йому казали рідні, відповідав тільки: "А хто нас буде захищати?!" І не переклав солдат ні на кого ані свій обов'язок, ані свою долю. Вічний спокій йому і слава.